RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 107.987 van 18 juni 2002
in de zaak A. 106.153/XIV-5073.

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
advocaat E. DELVAUX,
kantoor houdende te 9800 SINT-TRUIDEN,
Stationsstraat 10 A

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Oekraïense nationaliteit, op 18 juni 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van respectievelijk 21 augustus 2000 en 12 maart 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 12 juli 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 28 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 april 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1.1. Overwegende dat de eerste verzoekende partij België binnenkomt op 1 oktober 1999 en zich een eerste maal vluchteling verklaart op 4 oktober 1999; dat op 16 juni 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat in december 1999 verzoeker zou teruggekeerd zijn naar Oekraïne; dat de eerste verzoekende partij België opnieuw zou zijn binnengekomen op 27 juli 2000 en zich een tweede maal vluchteling verklaart op dezelfde dag; dat op 21 augustus 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 16 mei 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de eerste bestreden beslissing is;

1.2. Overwegende dat de tweede verzoekende partij België binnenkomt op 1 maart 2001 en zich vluchteling verklaart op 9 maart 2001; dat op 12 maart 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 12 maart 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 16 mei 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de tweede bestreden beslissing is;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een enig middel “(de) machtsoverschrijding, (...) (de) niet(-)naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en (...) (de) foutieve motivering” aanvoeren en dit uiteen zetten als volgt:

> “Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen stelt dat geen geloof gehecht kan worden aan hun verklaringen, en dat er in hunnen hoofde geen

ernstige vrees voor vervolging zou bestaan in de zin van de Conventie van Genève van 28.06.1951.

In tegenstelling tot hetgeen vaak het geval is wanneer een bevestigende beslissing van weigering van verblijf wordt genomen, ontwaart de Commissaris-Generaal geen tegenstrijdigheden tussen het relaas van de XXX en tussen de verschillende verklaringen van betrokkenen.

Dit betekent in ieder geval dat het feitenrelaas, zoals door betrokkenen weergegeven, op zich niet als ongeloofwaardig door de de Commissaris-Generaal kan ter zijde geschoven worden.

De CG haalt verschillende redenen aan waarom hij meent de beslissing van DVZ te moeten bevestigen.

Hij verwijst naar de vrijwillige terugkeer van XXX naar zijn land van herkomst na zijn eerste aanvraag.

XXX laat opmerken dat zijn tweede asielaanvraag mede gebaseerd is op feiten die plaats vonden na zijn terugkeer in Oekraïene en dat er duidelijk een escalatie is in de feiten, vervolgingen waar verzoeker het slachtoffer van is.

De CG is van mening dat het merkwaardig is dat XXX een politiek geïnspireerd betoog hield op 4 juni 2000, terwijl hij voordien juist Oekraïne ontvlucht was om de nefaste gevolgen van zijn redevoeringen in 1999.

De CG - die toch beter zou moeten weten - twijfelt blijkbaar aan de kracht van de individuele overtuiging, dewelke personen de moed geeft om op te komen tegen bepaalde wantoestanden. De CG meent dat het beter is om maar te zwijgen om problemen te vermijden. Een dergelijke ingesteldheid maakt elk neutraal oordeel vanwege de CG onmogelijk, geeft blijk van vooringenomendheid en schendt de principes van fair trial en de rechten van verdediging.

Het feit dat een staat reageert tegen opposanten door middel van brutaal politieoptreden, door het indienen van valse klachten en dergelijke meer, maakt juist de vervolging uit.

De CG stelt dat XXX na het incident met de politie in augustus 1999 nergens klacht indiende en is de mening toegedaan dat XXX zich aldus bewust onttrok aan de bijstand en de bescherming van de autoriteiten van zijn land.

XXX merkt op dat hij kort na deze feiten zijn land ontvlucht is, gezien hij op dat ogenblik uiteraard geschokt was door het politieoptreden en weinig vertrouwen had in de werking van politie en gerecht. Hij vond het raadzaam om zijn land te verlaten. In de hoop dat de toestand verbeterd was is hij nadien teruggekeerd, om enige tijd later - omwille van zijn politieke activiteiten en stellingnames- opnieuw met problemen geconfronteerd te worden.

Aangaande het incident met de politie op 16 juni 2000 werd door XXX klacht ingediend. Door de politie werd gereageerd met een klacht tegen hemzelf op basis van valse aantijgingen. Hoeft het verbazing te wekken, dat XXX, geconfronteerd met een klacht tegen hem ingesteld door het overheidsapparaat, nog weinig vertrouwen had in de normale rechtsprocedure, doch integendeel zijn land ontvluchtte ? Ook in België heeft een PV van een politiefunctionaris in de regel een hogere bewijswaarde dan een verklaring van een gewone rechtsonderhorige. De resultaten van gerechtsprocedure waren voor de hand liggend en zijn raadsman had hem de consequenties uitgelegd. De motieven voor zijn vlucht zijn dus allerminst lichtzinnig.

De CG had dit dossier ernstig dienen opvatten en kon de asielaanvraag - gelet op de overeenstemmende verklaringen van partijen en de neergelegde originele stukken - niet zomaar afwimpelen als kennelijk ongegrond.

De feiten worden weergegeven zoals ze zijn. Het is de Commissaris-Generaal die de feiten dient te kwalificeren in het kader van de Conventie van Génève.

In het kader van een ontvankelijkheidsonderzoek, zoals ic, dient enkel onderzocht te worden of de aanvraag "kennelijk" gegrond of ongegrond voorkomt.

Van zodra de Commisaris-Generaal (hierna CG) het feitenrelaas van betrokkenen voor waar aanneemt, kan hij vervolgens niet zonder meer besluiten dat de op deze feiten gebaseerde kennelijk ongegrond zou zijn. Daartoe is een uitgebreide motivering - ook in rechte - noodzakelijk, die in deze - zoals hoger uiteengezet - ontbreekt. Aldus faalt de CG in zijn motiveringsplicht.

De CG besluit dat de aanvraag kennelijk ongegrond is, zodat er geen reden is om een beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is te nemen.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hij wel degelijk gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Génève.

Verzoeker begrijpt de CG niet waar deze meent te moeten concluderen dat zijn aanvraag kennelijk ongegrond is.

Het relaas van verzoeker is consistent en wordt ondersteund door documenten. Derhalve doorstaat de aanvraag de marginale toetsing en had de CG minstens een verder onderzoek moeten bevelen.

Hetzelfde wordt gesteld t.a.v. Mevrouw XXX

De CG vergenoegt zich er mee te verwijzen naar de beslissing die opzichtens dhr XXX genomen werd. Mevr. XXX verwijst hieromtrent naar hetgeen hierboven werd uiteengezet.

De CG stelt daarenboven dat het feit dat Mevr.XXX dreigtelefoontjes kreeg en oproepingen vanwege de politie -gegevens die niet betwist worden door de CG - als motief om oekraïne te verlaten onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van de Conventie van Génève.

De CG gaat voorbij aan het feit dat naast objectieve daden van vervolging (die toch worden aangetoond door verzoekers) ook de subjectieve vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster dient beoordeeld te worden. het is duidelijk dat haar vrees voor politieoptreden en dreigtelefoons gerechtvaardigd is, nu haar echtgenoot reeds voordien de vlucht had genomen en zij als vrouw alleen achterbleef.

(...)

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (...).

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verzoekers hebben tal van gegevens aangebracht die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging, doch deze gegevens zijn niet naar behoren geïnterpreteerd.

Het is duidelijk dat er, wat verzoekers betreft, tal van ernstige aanwijzigen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

De Commissaris-generaal heeft deze aanwijzingen ten onrechte ter zijde geschoven. Aldus is de bestreden beslissing niet naar behoren van recht gemotiveerd.

Dat de bestreden beslissing dan ook indruist tegen art. 6 E.V.R.M. doordat verzoekers op die wijze geen eerlijke behandeling krijgt van haar zaak.

Tevens is de bestreden beslissing genomen met miskenning van de bepalingen van de Wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de artikelen 48 en volgende, nu hoewel er in dit dossier tal van aanwijzingen waren dat het om een ernstig onderbouwd dossier gaat, niet behept met tegenstrijdigheden of onvolkomenheden, toch zonder meer beslist werd dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond is, daar waar m.b.t. een dergelijk dossier een verder onderzoek noodzakelijk is.";

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in het kopje van haar middel weliswaar "machtsoverschrijding, wegens niet-naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en wegens foutieve motivering van de beslissing" aanvoert; dat ze evenwel in het middel benevens de schending van de motiveringsplicht, ook de schending van de "principes van fair play en de rechten van verdediging" en van artikel 6 E.V.R.M. aanvoert;

Overwegende dat, wat de "schending van de principes van fair play en de rechten van verdediging" betreft, de uiteenzetting van een rechtsmiddel in principe vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn

geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden; dat de verzoekende partij het, de rechten van de verdediging in die procedure mede in acht nemend, niet aan de Raad van State mag overlaten om uit die uiteenzetting af te leiden op welke wijze de aangeduide beginselen - "de principes van fair trial en de rechten van verdediging" - door de bestreden beslissing zijn geschonden; dat de verzoekende partij zich in haar uiteenzettting, beperkt tot de vaststelling dat "de CG (...) van mening (is) dat het merkwaardig is dat (de eerste verzoekende partij) een politiek geïnspireerd betoog hield op 4 juni 2000, terwijl hij voordien juist Oekraïne ontvlucht was om de nefaste gevolgen van zijn redevoeringen in 1999, (dat) de CG - die toch beter zou moeten weten - (blijkbaar) twijfelt (...) aan de kracht van de individuele overtuiging, dewelke personen de moed geeft om op te komen tegen bepaalde wantoestanden, (dat) de CG meent dat het beter is om maar te zwijgen om problemen te vermijden (en dat) een dergelijke ingesteldheid (...) elk neutraal oordeel vanwege de CG onmogelijk (maakt) (en) (...) blijk (geeft) van vooringenomen(...)heid", doch verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de door haar aangehaalde beginselen schendt; dat de aangehaalde uiteenzetting niet als een ontvankelijk middel kan worden verstaan;

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van artikel 6 EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel geldt in burgerlijke en strafrechtelijke zaken; dat het asielrecht een politiek recht is dat niet valt onder voornoemd artikel;

2.3. Overwegende dat de commissaris-generaal wanneer hij in dringend beroep uitspraak doet over een asielaanvraag, op basis van artikel 52, §2, 2**/** j**/** artikel 52, §1, 7**/** j**/** artikel 63/2, §1, van de vreemdelingenwet kan oordelen dat een vreemdeling die het Rijk is binnengekomen zonder te voldoen aan de in artikel 2 van die wet gestelde voorwaarden, die zich vluchteling verklaart en vraagt om als dusdanig erkend te worden, niet toegelaten zal worden in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven wanneer de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegeven aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; dat de commissaris-generaal te dezen het dringend beroep vanuit deze bevoegdheid heeft onderzocht en de asielaanvraag als kennelijk ongegrond heeft afgewezen; dat de verzoekende partijen, zoals hierboven uiteengezet, niet hebben aangetoond dat de commissaris-generaal op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat de asielaanvragen van de verzoekende partijen kennelijk ongegrond zijn;

2.4.1. Overwegende dat, ofschoon de verzoekende partijen hun middel mede steunen op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij de motieven kennen

doch betwisten dat de opgegeven motieven de beslissingen kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren; dat nagaan of de motieven pertinent zijn, immers de materiële motiveringsplicht betreft; dat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

2.4.2. Overwegende dat, wat de eerste bestreden beslissing betreft, de verzoekende partijen niet betwisten dat de eerste verzoekende partij "na (haar) terugkeer in januari 2000 geen problemen meer kende in Oekraïne tot in juni 2000" en dat zij met betrekking tot het incident met de politie van 16 juni 2000 een klacht bij het gerecht indiende, doch "de normale rechtsprocedure niet afwachtte, maar vroegtijdig Oekraïne verliet"; dat de blote beweringen in het verzoekschrift dat, na de klacht van de eerste verzoekende partij, "door de politie werd gereageerd met een klacht tegen (haar)zelf op basis van valse aantijgingen, (dat) het (geen) verbazing (hoeft) te wekken dat (zij), geconfronteerd met een klacht tegen (haar) ingesteld door het overheidsapparaat, nog weinig vertrouwen had in de normale rechtsprocedure, doch integendeel (haar) land ontvluchtte, (dat) ook in België een PV van een politiefunctionaris in de regel een hoger bewijswaarde (heeft) dan een verklaring van een gewone rechtsonderhorige, (dat) de resultaten van (de) gerechtsprocedure (...) voor de hand liggend (waren) en (haar) raadsman (...) (haar) de consequenties (had) uitgelegd (en dat) de motieven voor (haar) vlucht dus allerminst lichtzinnig (zijn)", niet op enig begin van bewijs gesteunde beweringen zijn die de Raad er niet toe kunnen brengen aan te nemen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van het dringend beroep, de grenzen van de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden door te oordelen dat de verzoekende partij "na (haar) terugkeer in januari 2000 geen problemen meer kende in Oekraïne tot in juni 2000" en dat zij met betrekking tot het incident met de politie van 16 juni 2000 een klacht bij het gerecht indiende, doch "de normale rechtsprocedure niet afwachtte, maar vroegtijdig Oekraïne verliet"; dat dit motief de bestreden beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij op zich draagt en dat er geen gegrond middel tegen dit motief werd aangevoerd; dat de overige kritiek in het middel zich derhalve richt tot een overtollig motief, zodat de eventuele onregelmatigheid ervan niet van die aard is om de bestreden beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij aan te tasten; dat het middel, voor zover aangevoerd tegen de bestreden beslissing in hoofde van de eerste verzoekende partij, niet gegrond is;

2.4.3. Overwegende dat, wat de tweede bestreden beslissing betreft, de verzoekende partijen niet betwisten dat de asielaanvraag van de tweede verzoekende partij enerzijds steunt op het asielrelaas van de eerste verzoekende partij en anderzijds gebaseerd is op het feit dat zijzelf dreigtelefoontjes en twee politieconvocaties heeft ontvangen; dat de bestreden beslissing in hoofde van de tweede verzoekende partij besluit tot het kennelijk ongegrond karakter van de door haar gedane asielaanvraag doordat “in het kader van de asielaanvraag van (de eerste verzoekende partij) door de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf is genomen” en doordat “aangaande (de) verklaringen omtrent de dreigtelefoontjes (...) alsook de twee politieconvocaties kan gesteld worden dat dit motief om Oekraïne te verlaten onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van de Conventie van Genève”;

2.4.3.1. Overwegende dat, zoals hierboven uiteengezet, geen gegrond middel werd aangevoerd tegen de beslissing van de commissaris-generaal in hoofde van de eerste verzoekende partij;

2.4.3.2. Overwegende dat dient te worden opgemerkt dat bij het bepalen van het bestaan van een gegronde vrees zowel een subjectief als een objectief element in aanmerking moet worden genomen en dat het asielrelaas voldoende geïndividualiseerd dient te zijn; dat de bestreden beslissing in hoofde van de tweede verzoekende partij vaststelt dat het objectief karakter van de vrees ontbreekt, namelijk dat “de dreigtelefoontjes (...) alsook de twee politieconvocaties (...) onvoldoende zwaarwichtig (zijn) om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van de Conventie van Genève”; dat de blote bewering dat, met betrekking tot het objectief karakter van de vrees, “objectieve daden van vervolging (...) worden aangetoond door (de verzoekende partijen)” niet op enig begin van bewijs steunt en dat de bewering dat, met betrekking tot het subjectief karakter van de vrees, “het (...) duidelijk (is) dat (de) vrees (van de tweede verzoekende partij) voor politieoptreden en dreigtelefoons gerechtvaardigd is, nu haar echtgenoot reeds voordien de vlucht had genomen en zij als vrouw alleen achterbleef”, enkel steunen op een feitelijke beoordeling van de zaak en neerkomen op een andere beoordeling van de vaststelling door de commissaris-generaal dat verzoekende partij het niet aannemelijk maakt dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat; dat deze blote beweringen de Raad er niet toe kunnen brengen aan te nemen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van het dringend beroep, de grenzen van de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden door te oordelen dat “aangaande (de) verklaringen omtrent de dreigtelefoontjes (...) alsook de twee politieconvocaties kan gesteld worden dat dit motief om Oekraïne te verlaten onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van de Conventie van Genève”; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van

artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien juni tweeduizend en twee, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

W. GEURTS. **G. DEBERSAQUES.**